

ere førte, saalænge Børnene ere umyndige. Det beroer jo paa Forældrene, hvad der skal foretages med Hensyn til deres Børns Opdragelse og Dannelse, da det i andet Fald maatte afgjøres iforveien, paa hvilken Maade Børnene i Tiden blive lykkeligst; men det er et vanskeligt Spørgsmaal; thi, hvis Børnene skulle opdrages i den Tro, Forældrene ikke selv have, og som ikke er Huset's Tro; saa faae de i Almindelighed ingen Tro (Hør!); og det er langt bedre, at Børnene blive opdragne til at blive rettroende orthodoxe Jøder end til aldeles ingen Tro at have, eller til at blive Hedninger. Men alt Dette har jeg kun anført, for at give mit Bidrag til, at Rigsdagens Mening kan blive udtalt, og at det kan blive end mere klart for den høitærede Cultusminister, hvor stor Priis man sætter paa Opfyldelsen af det af ham givne Løfte.

Grundtvig: Saavidt som jeg forstod den høitærede Cultusminister, saa gif hans Løfte ikke et Straaesbred længere end til at forelægge Noget for Rigsdagen, hvorved der skulde gives Tilladelse for et Ægtepar, hvoraf den Ene var Jøde og den Anden var Christen, til, ligesom der ved andre Leiligheder har været bestemt i vore Love, at lade Døttrene opdrage i Moderens og Sønnernes i Faderens Religion (Nei!); var det ikke saa? (Nei! Nei!). Saa skal det glæde mig, om det var Meningen, at der skulde forelægges et Lovudkast, hvorved det overlodes til Forældre, som ere blevne enige om at gifte sig, ogsaa at blive enige om, i hvilken Tro deres Børn skulle opdrages, saavidt som Noget lader sig opdrage i nogen Tro. Naar dette nu er Tilfældet, saa skulde jeg naturligviis ikke have mere at ønske i denne Henseende, thi, naar dog Noget skal bestemmes, hvilken Tro der skal tilraades Børnene, saa bør det dog langt snarere være Forældrene, end at det skulde være enten Cultusministeren eller Biskoppen eller nogen Anden; men det er, som den høitærede Cultusminister anførte, de blandede Ægtefæber, de frembyde mange andre Spørgsmaal foruden det om Børnernes Opdragelse, og det kan vistnok hændes sig, at, især naar en fuldstændig Lov derom skulde forberedes gennem hvad man kalder Kirken, det er altsaa

den gives, da kunde den blive baade meget svær at faae istand og meget tung at følge; men jeg skulde dog virkelig mene, at Sagen er afgjort, er afgjort for Danmarks Bedkommende ved den Bestemmelse i Grundloven, at i Henseende til borgerlige og politiske Rettigheder maa der ikke være Spørgsmaal om, til hvad Troesfamsund man hører, thi derved er, skulde jeg mene, Veien affaaeren for enhver særlig Lovbestemmelse om visse Religionsbeskjendere i Henseende til dette eller hiint borgerlige Anliggende, og at det er et borgerligt Anliggende at knytte et Ægtefæb, det indrommede den høitægtede Cultusminister, og det lader sig vist heller ikke nægte. Naar den høitærede Minister mener, at det dog var et stort Spørgsmaal, om det ogsaa ligefrem fulgte af den anførte Paragraph i Grundloven, saa maatte det saameget mere forbause mig, som den samme høitærede Cultusminister, om jeg huffer ret, forleden her i Salen selv erklærede, at han ikke noget Dieblik havde taget i Betænkning at følge den høitærede Finanzministers Exempel og antage det for noksom afgjort ved Grundloven, at alle de, som hidtil havde havt Forslagsret enten til Kirke- eller Skoleembeder, at de skulde miste den, saa der var kun Spørgsmaal om, til hvem den skulde overdrages; men nu er det dog qaabenbart, at der ikke er nogen Paragraph i hele Grundloven, hvor der findes et eneste Ord om denne Ting; det er dog klart, jeg vil ikke sige, man jo med Ret kan gjøre Slutninger, men det er dog klart, siger jeg, at man maa gjøre en Slutning, og det endog af flere Led, derfra, at alle de Fortrin, som ere knyttede til Rang, Adel og Titler, skulle bortfalde — jeg siger, inden man kommer derfra til den Slutning, at altsaa de, som hidtil have havt Forslagsret til disse eller hine Embeder eller Betjeninge, skulle herefter miste den; thi paa Veien hertil findes jo aabenbart den Mulighed, jeg siger blot den Mulighed, at Thinget eller Rigsdagen nu kunde bestemme, naar den blev spurgt, at vel skulde ikke Noget mere have en saadan Rettighed, fordi han enten var af Adel eller havde en Titel eller havde Rang, men at de skulle Alle have den Ret, som enten vare største Lodseiere i en Commune eller havde en Eiendom af en vis